

Banzai!

Deze taxichauffeur wacht onze journalist steeds op voor de Toyoko Inn. © RV

In 1989 ben ik voor het eerst over een grote plas gevlogen voor het werk. Dat was naar de VS. Ik kreeg toen op het vliegtuig van de Amerikaan naast mij die geregeld voor de NAVO heen en weer vloog enkele adviezen: pas je zo snel mogelijk aan de omgeving aan en probeer meteen de lokale tijd te respecteren. Hij had nog een levensles op overschot: *make sure* dat je wordt bediend, en niet zelf moet bedienen.

Uurverschil is lastig als je naar het oosten vliegt, valt mij altijd weer op. Aan de lokale omgeving wen ik snel, maar waar ik nooit zal aan wennen hier in Japan zijn die wc-brillen met lichtjes en gebruiksaanwijzingen. Die worden ongevraagd warm als je er gaat op zitten, alsof je net na een dikke Duitser komt op een *Raststätte*. Uiterst ongezeellig.

De extra levensles van de Amerikaan heb ik mij ter harte genomen, al was het lot mij gunstig gezind. Ik behoor tot het deel van de bevolking dat wordt bediend. De decadentie neem ik er graag bij. Op de foto hierbij ziet u de taxichauffeur zoals die mister Hans-san begroet als die met zijn Mont Blanc-rolkoffertje uit de Toyoko Inn komt op het vooraf gereserveerde tijdstip. *Off we go*, naar het Main Press Center of vanaf morgen een competitieplaats.

We hebben veertien van deze gratis ritten gekregen in zogeheten TCT-taxi's. Te gebruiken in de eerste veertien dagen van ons verblijf op Japanse bodem. Volgende week woensdag is het over met de pret en krijg ik een kaart voor het openbaar vervoer. Ik ben dan *cleared* en de app op mijn telefoon zal groen kleuren. Hoop ik. Als het niet lukt met de metro of de bussen van de organisatie kan ik nog altijd zelf die taxi betalen.

De decadentie van bediend worden heeft deze week een hoogtepunt bereikt toen ik onderweg vanuit de taxi Uber Eats checkte en bij een Indiër uitkwam. Na wat scrollen zag ik iets wat leek op chicken tikka masala, naan, en even verder, was dat geen tandoori chicken, of vergiste ik mij? Ik heb het allemaal besteld. Voor 20 euro, vervoer inbegrepen. Thuisgekomen met mijn zwarte limousine nam ik een douche en vijf minuten later stond ik beneden te wachten op een brommer met daarop Mr. Jun en mijn eten. Ik kon hen op de app zien komen aansnorren.

Toen ik even later terug de lobby binnenkwam, knipten de deskbedienden zich een col-

lectieve hernia, blij te zien dat er toch één *gaijin* onder de journalisten had begrepen dat hij niet op restaurant mocht. Als hij nu ook nog die pas opgehangen dwingende adviezen - *please eat in your room* - had gelezen, zou het goed komen. Jawel, hij had het gelezen! Banzai! (Banzai is een beladen term maar betekent gewoon hoera.)

Overigens, ik ben wel al twee keer op restaurant geweest. Onzinnige maatregelen zijn er om niet te volgen, dat is zo bij ons en dat gaan we in Japan ook tijdelijk invoeren. Alleen zijn de restaurants in mijn buurt niet echt gezellig en eet ik liever op de kamer met mijn eigen muziekje erbij.

Deze Spelen doen mij voorlopig denken aan die in Peking, zij het dat de egards ten aanzien van uw edele in China in 2007 en 2008 nog iets meer uitgesproken waren. Dat had dan weer te maken met de nauwe banden die ik destijds onderhield met de locoburgemeester van Peking, wijlen Hein Verbruggen, en met IOC-voorzitter Jacques Rogge.

Hein, die Peking 2008 coördineerde, had de Chinezen bij mijn bezoek in 2007 wijsgeemaakt dat ik *very influential* en een van de beste vrienden was van onze sportpauze. Die info was tot diep in 'het systeem' geraakt en daar opgeslagen. Op de julidag in 2008 dat ik mijn accreditatie aanbood ter validatie gingen alle luide en stille alarmen af. Ik werd nog steeds in de gaten gehouden, door twee mannen nog wel, maar ik werd ook elke ochtend door een halve hotelstaf naar mijn bus begeleid en elke avond bij mijn blijde intrede door de andere helft begroet.

Als u mij niet gelooft, toenmalig collega Kristof Windels zal het volmondig beamen.

Wat doet zo'n journalist nog in het buitenland, vraagt u zich af? De lokale kranten lezen, zoals elke buitenlandcorrespondent, op zoek naar aardigheidjes die in de eigen stukken of columns kunnen worden verwerkt. Hier ben je snel klaar als je dat Japans niet kunt lezen. Hoewel, er zijn *The Japan Times*, *The Japan Daily News*, *The Japan News*, *Japan Today* en *The Asahi Shimbun*. Die ga ik, nadat ik dit heb getikt, uitpluizen, nota's nemen van het meest informatieve en leukste. De neerslag daarvan leest u elders in deze krant, in het grote verhaal over de opening van de Olympische Spelen van de 32ste olympiade.

Morgen begint het echt. Met hockey: België tegen Nederland. Laat de Spelen beginnen (en vooral niet stoppen.)

Onzinnige maatregelen zijn er om niet te volgen, dat is zo bij ons en dat gaan we in Japan ook tijdelijk invoeren